

paa, i Virkeligheden kun er de Kællerske Aandsbøgeanstalters Overgang til en selvstændig Institution, saa vil den foreslaaede Titel være bedre end Titlen i det af Ministeren forelagte Lovforslag, om Foranstaltninger til Forsorg for aandsbøge.

Med Hensyn til § 1 skal jeg kun gøre et Par Bemærkninger. Naar der staar: „Samtlige de „Kællerske Aandsbøgeanstalter“ overgaa i Overensstemmelse med det af Anstalternes Ejerinde Professorinde Cathrine Keller hertil meddelte Samtykke fra 1ste Oktober 1893 med Grunde, Bygninger og Inventarium til en Institution, der ejer sig selv“, saa skal jeg oplyse, at Professorinde Keller gennem sin Søn, Professor Keller, har bemyndiget Udvalget til at erklære, at hun giver sit Samtykke til denne Ordning, men vi have ment, at den rette Fremgangsmaade var, at det endelige, definitive Samtykke blev afgivet, ikke til Udvalget, men til Ministeriet, naar Loven var vedtagen; vi have dog som sagt den skriftlige Erklæring fra Professor Keller paa hans Moders Begne, at hun er villig til at gaa ind paa denne Ordning. — Fremdeles skal jeg gøre opmærksom paa, at vi med Hensyn til den foreslaaede Bølggift have ment, at det offentlige burde sikres fuldstændigt, og derfor er det bestemt saaledes, at Ministeriet vælger en Burderingsmand og Professorinde Keller en anden Burderingsmand, men i Tilfælde af Uoverensstemmelse mellem disse skal Ministeriet vælge en Opmand, og den Kællerske Familie har været enig om at gaa ind paa denne Afgørelse.

Angaaende § 2 maa det være mig tilladt at gøre nogle faa Bemærkninger. Den Kællerske Familie antager, at den ejer betydelig mere i Anstalterne end 50,000 Kr., og efter det Skøn, man har kunnet danne sig om det, er der vel Grund til at antage, at det forholder sig saaledes. Den Kællerske Familie har dog været villig til at nøjes med en Erstatning af 50,000 Kr., og det endog paa den Maade, at disse Pengene ikke skulle udbetales, saa længe Professorinde Keller lever, naar hun kun faar sikret 2,000 Kr. aarlig, hvordan Status end er. Efter hendes Død skal da udbetales til hendes Arvinger et saadant Beløb, som Burderingsmændene maatte sætte Anstalten til at være værd ud over Gælden, dog ikke over 50,000 Kr. Med andre Ord, for at forklare det tydeligere: Hvis Burderingen fører til det Resultat, at Anstalterne f. Eks. ere 75,000 Kr. mere værd end Gælden, faar Professorinde Keller dog kun 2,000 Kr. aarlig, saa længe hun lever, og efter hendes Død faa hendes Arvinger kun 50,000 Kr.

Skulde det derimod, imod Forventning vise sig, at Anstalterne ikke ere mere værd end f. Eks. 25,000 Kr. ud over Gælden, saa faar Professorinde Keller vel 2,000 Kr. aarlig, saa længe hun lever, i Afstaaelse, men efter hendes Død faa hendes Arvinger da kun de 25,000 Kr. Og vilde man endelig gøre det Tankeeksperiment, som der ganske vist ikke foreligger nogen Anledning til, at antage at Anstalterne ikke ere saa meget værd som Gælden, saa faar Professorinde Keller vel, saa længe hun lever, 2,000 Kr. aarlig, men efter hendes Død faa Arvingerne intet. Smidler tid er der, som sagt, al Sandsynlighed for, at den Kællerske Familie ejer mere i Anstalterne end 50,000 Kr., og at den altsaa bringer et maasse ikke ubetydeligt pekuniært Offer ved at lade dem gaa over til at blive en selvejende Institution, men Familien er villig til det, og jeg skulde at tilføje, at Familien ogsaa har været villig til at lade disse 50,000 Kr. blive staaende uopfidelige ogsaa fra Arvingernes Side. Udvalget har dog ment, at den Kællerske Familie har saa store Fortjenester af Aandsbøgeagen i Danmark, at det vilde være ubilligt, selv om de nuværende Arvinger ere villige dertil, at fastslaa dette i Loven. Det er dog den Kællerske Families Mening og Tanke — det har Professor Keller bemyndiget Udvalget til at udtale — at den ikke vil forlange Pengene udbetalt, for Anstalterne selv ere i Stand til at udrede Beløbet, naturligvis med mindre der skulde indtræde uforudsete Omstændigheder, som jo kunne indtræde for enhver Familie. Udvalget har ment, at en Sum af 50,000 Kr. ikke kunde have saa stor Betydning for Staten, at man ikke skulde tage imod et saadant Tilbud, eller at man skulde betænke sig paa, hvis det blev nødvendigt, at lade Anstalterne komme til Staten for at faa et Laan til at udbetale disse Pengene. Det var med Hensyn til § 2.

§ 3 gaar ud paa, at „den af Staten i Aahlet „Rærens Minde“ anbragte Prioritet forbliver indestaaende uforandret paa de i Lov af 24de Maj 1879 angivne Betingelser“, en Bestemmelse, som jeg antager, jeg ikke behøver at udtale mig om. Paragraffen gaar tillige ud paa, at „ved eventuelle af Ministeriet approberede Nybygninger — særlig til et nyt Skolehjem — kan der ved Finanslovens heds Institutionen Laan af Statsklassen paa tilsvarende Betingelser“, og derom maa jeg udtale mig. Det Skolehjem, som nu findes, og som er omtalt i Motiverne, lader jo i forfællige Retninger adskilligt tilbage at ønske. Ganste vist er der, siden Professor Keller afgav den i Motiverne omtalte Be-